

Μθ 19,16-22

Μρ 10,17-22

Λκ 18,18-23

Ὁ διάλογος τοῦ Χριστοῦ μέ τόν πλούσιο νέο

Ἔνας νέος πλησιάζει τόν Χριστό. Θέλει κάτι νά Τόν ρωτήσῃ. Τό βλέμμα του εἶναι ἰκετευτικό. Μιά ἀγωνία φαίνεται ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του.

Μήπως ἦρθε νά Τοῦ ζητήσῃ χρήματα; Μήπως ψάχνει γιά δουλειά, γιά μία καλύτερη θέση μέσα στήν κοινωνία; Μήπως τοῦ λείπει ἡ υγεία;

Ἦχι. Τά ἔχει ὅλα. Ὅσα ὀνειρεύονται οἱ ἄνθρωποι νά ἀποκτήσουν σ' αὐτόν τόν κόσμο, αὐτός ἤδη τά ἔχει. Πλούσιος καί ἄρχοντας εἶναι ὁ νέος πού πλησίασε τόν Χριστό. Ἡ ζωή διαγράφεται λαμπρή μπροστά του. Τότε τί εἶναι αὐτό πού τόσο τόν ἀπασχολεῖ;

Ἔνα ἐρώτημα τόν βασανίζει. Ἔνα ἐρώτημα πού δέν ἀφήνει ἀδιάφορο κανέναν. Ἐνδιαφέρει καί μᾶς. Ἄς τό ἀκούσουμε:

- Διδάσκαλε, τί νά κάνω γιά νά ἔχω ζωή αἰώνια;

Αὐτή εἶναι ἡ πιό μεγάλη, ἡ πιό βαθειά ἀνησυχία του. Σέ ὅλες τίς χαρές καί τίς ἐπιτυχίες του μία σκιά ἀπλώνεται καί σφίγγει τήν καρδιά του: ἡ σκέψη τοῦ θανάτου. Τό ξέρεي, κανείς δέν ξεφεύγει ἀπό τά πλοκάμια του. Αὐτός ὅμως θέλει νά ζήσῃ αἰώνια! Τό ζητᾷ ἡ καρδιά του. Πῶς νά μείνει ἰκανοποιημένος μόνο μέ τά πλούτη καί τά ἀξιώματα, ἀφοῦ σέ μία στιγμή ὅλα θά τά χάσει; Κανείς δέν τά πῆρε μαζί του μετά τόν θάνατο. Νά γιατί συνεχῶς στροβιλίζεται μέσα στή σκέψη του τό κáιριο ἐρώτημα: Τί νά κάνω γιά νά ἀποκτήσω ζωή αἰώνια; Ἄραγε ὁ Ἰησοῦς, γιά τόν ὁποῖο τόσα ἄκουσε νά λένε, θά μπο-

ροῦσε νά τοῦ δώσει μιά ἀπάντηση;

Ναί, γνωρίζει ὁ Ἰησοῦς ποιός δρόμος ὀδηγεῖ στήν αἰώνια ζωή, στήν ἀτέλειωτη εὐτυχία πού ὄλοι λαχταροῦμε. Καί ἔβαλε πινακίδες, πού ἂν τίς ἀκολουθήσουμε, δέν θά λαθέψουμε στήν πορεία μας, θά φτάσουμε μέ ἀσφάλεια στόν προορισμό μας. Ποιές εἶναι αὐτές οἱ πινακίδες πού δείχνουν τόν δρόμο γιά τήν αἰώνια ζωή; Οἱ ἐντολές του.

Οἱ ἐντολές τοῦ Χριστοῦ εἶναι οἱ ὁδοδείκτες πρὸς τήν αἰώνια ζωή! *(Τό ἐπαναλαμβάνουμε μαζί μέ τά παιδιά δύο-τρεῖς φορές ὅλο-ένα καί πιό δυνατά).*

Νά, λοιπόν, τί ἀπάντησε ὁ Χριστός στόν νέο:

- Τήρησε τίς ἐντολές.

Καί τοῦ θύμισε κάποιες ἀπό τίς Δέκα ἐντολές πού παρέδωσε ὁ Θεός στόν Μωυσῆ πάνω στό ὄρος Σινά:

- Μή μοιχεύσεις, μή φονεύσεις, μήν κλέψεις, μή συκοφαντήσεις, νά τιμᾷς τόν πατέρα καί τή μητέρα σου.

- Ὅλα αὐτά τά τήρησα ἀπό μικρό παιδί, ἀποκρίθηκε αὐθόρμητα ὁ νέος.

Πραγματικά, ἀπό τά παιδικά του χρόνια προσπαθοῦσε νά φυλάγει τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ἕνας νέος μέ ἀρχές, μέ σεβασμό πρὸς τούς γονεῖς καί τούς συνανθρώπους του, μέ ἀγνότητα καί πίστη στόν Θεό.

- Ὅμως τί ἄλλο μοῦ λείπει; ρωτᾷ καί πάλι τόν Χριστό.

Γιά νά κερδίσει κανεὶς τήν αἰώνια ζωή, σκέφτεται, σίγουρα χρειάζεται κάτι παραπάνω. Καταλάβαινε ὅτι σέ κάτι ὑστεροῦσε, ἀλλά δέν μποροῦσε μόνος του νά τό προσδιορίσει.

- Ἐνα ἀκόμη σοῦ λείπει, ἀποκρίθηκε ὁ καρδιογνώστης Κύριος.

Τό θεϊκό του βλέμμα διείσδυσε ὡς τά βάθη τῆς νεανικῆς καρδιᾶς. Διέκρινε μιά σοβαρή ἔλλειψη. Ἐξαιτίας της ὁ τόσο συμπαθῆς νέος κινδύνευε νά χάσει τήν αἰώνια ζωή. Σπεύδει, λοιπόν, ὁ Κύριος νά τόν βοηθήσει, νά προλάβει τό κακό.

- Πήγαινε, τόν συμβουλεύει, πούλησε ὅλα ὅσα ἔχεις, μοίρασε τα σούς φτωχούς, καί θά κερδίσεις θησαυρό στόν οὐρανό· καί ἔλα νά μέ ἀκολουθήσεις!

Τόν προτρέπει νά μοιράσει πρῶτα τήν περιουσία του σούς φτωχούς καί ἔπειτα νά μπεῖ στήν ομάδα του, νά γίνει κι αὐτός ἕνας ἀπό τούς ἀποστόλους του!

Πῶς ἄλλαξε ἀμέσως τό πρόσωπο τοῦ νέου!... Ἔγινε **περίλυπος**. Ἔχασε τή λάμψη του, σκυθρώπιασε. Τά μάτια του σκοτείνιασαν, θόλωσαν. Τοῦ φάνηκε τόσο δύσκολο αὐτό πού τοῦ ζήτησε ὁ Χριστός! Τά πλούτη του ἦταν ἡ πιό μεγάλη χαρά του, τό καύχημά του καί τό στήριγμά του. Δέν μπορούσε νά τά ἀποχωρισεῖ!... Ἄν τοῦ ζητοῦσε κάτι ἄλλο ὁ Χριστός... Ἀλλά ὄχι τά πλούτη του! Δέν ἤθελε μέ τίποτε νά τά ἀφήσει, δέν ἤθελε τίποτε νά στερηθεῖ. Καί εἶχε τόσα πολλά... Μέ σφιγμένη τήν καρδιά ἀπομακρύνθηκε.

Ἔφυγε ὁ νέος μακριά ἀπό τόν Χριστό γιά πάντα. Ἔφτασε στήν πηγὴ τοῦ νεροῦ, ἀλλά -τί κρίμα!- ἔφυγε διψασμένος. Μπροστά του ἀπλώθηκε τό σχοινί τῆς αἰώνιας ζωῆς, μά δέν τό ἔπιασε γιά νά σωθεῖ.

Εἶχε πλησιάσει τόν Χριστό μέ τόση λαχτάρα, μέ τόση ἐμπιστοσύνη... Θά μπορούσε νά γίνει κι αὐτός ἕνας ἀπό τούς μαθητές του, νά ἀνήκει στήν ομάδα τῶν Δώδεκα, νά συγκαταλέγεται σήμερα ἀνάμεσα σούς ἀγίους ἀποστόλους! **Ἔχασε τήν εὐκαιρία.** Προτίμησε νά κρατήσει τήν περιουσία του, παρότι -τό γνωρίζε- δέν εἶχε πέραση στήν αἰωνιότητα πού τόσο ἐπιθυμοῦσε!

Ἡ **φιλαργυρία** τόν εἶχε δέσει σφιχτά, δέν μπορούσε νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τά δεσμά της. Τοῦ φαινόταν ἀδύνατο.

Ἄν ζητοῦσε τή βοήθεια τοῦ Χριστοῦ; Μέ τή δική του δύναμη θά τό κατόρθωνε. Ἀλλά **δέν θέλησε.** Ἀγαποῦσε τά κτήματά του καί τά χρήματά του τόσο πολύ, πού δέν ἄντεχε στή σκέψη ὅτι θά τά χάσει.

Ὁ Χριστός ὅμως, ὁ ἀλάθητος γιατρός τῆς ψυχῆς, ἔκανε τή διάγνωση καί διαπίστωσε ὅτι τό πάθος αὐτό μέσα στόν νέο ἦταν **σάν**

τόν καρκίνο. Ὁ νέος ἔπρεπε τό γρηγορότερο νά «χειρουργηθεῖ», νά τοῦ ἀφαιρεθεῖ δηλαδή ὁ ἐπικίνδυνος «ὄγκος» τῆς φιλαργυρίας, γιά νά μή χάσει τήν αἰώνια ζωή. Γι' αὐτόν τόν συμβούλεψε νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τά πλούτη του. Ἀλλά ἐκεῖνος δέν θέλησε.

Ὁ καθένas μας, παιδιά, παλεύει μέ διάφορα πάθη καί ἀδυναμίες. Ὄταν ὅμως μία ἀπό τίς ἀδυναμίες μας γίνεται πολύ κυριαρχική καί δέν θέλουμε νά τήν ἀποχωριστοῦμε, τότε γίνεται ἰδιαίτερα ἐπικίνδυνη· γίνεται γιά μᾶs ἡ **«ἀχίλλειος πτέρνα»**.

Ξέρετε τί σημαίνει «ἀχίλλειος πτέρνα»; Ἡ ἀρχαία ἐλληνική μυθολογία διηγεῖται πῶs ἡ νύμφη Θέτιδα θέλοντας νά κάνει ἀθάνατο τόν γιό της Ἀχιλλέα, τόν βούτηξε στά ἀθάνατα νερά τῆs λίμνης Στύγας. Τό σημεῖο ὅμως ἀπό τό ὁποῖο τόν κρατοῦσε, ἡ φτέρνα του, δέν μπόρεσε νά βραχεῖ. Αὐτό ἦταν τό μόνο τρωτό σημεῖο. Ὅπου ἀλλοῦ κι ἄν πληγωνόταν, θά ἔμενε ἀθάνατος. Τό βέλος ὅμως τοῦ Πάρη τόν χτύπησε στή φτέρνα καί τόν ὀδήγησε στόν θάνατο.

Γιά μᾶs «ἀχίλλειος πτέρνα» εἶναι τό πιό ἀδύναμο σημεῖο μας· ἡ ἀδυναμία ἐκείνη τήν ὁποία ὄχι ἀπλῶs δέν μπορούμε ἀλλά οὔτε κᾶν θέλουμε νά τή νικήσουμε. Σ' αὐτήν σημαδεύει ὁ πονηρός καί ρίχνει τό βέλος του, γιά νά μᾶs ὀδηγήσει στόν πνευματικό θάνατο, δηλαδή νά μᾶs ὀδηγήσει μακριά ἀπό τόν Χριστό.

Νά ψάξουμε, παιδιά, νά βροῦμε ὁ καθένas μας τήν «ἀχίλλειο πτέρνα» του! Γιά σένα πού εἶσαι στήν ἐφηβεία ἴσως εἶναι

- **μιά παρέα**, πού καταλαβαίνεις ὅτι σέ παρασύρει στό κακό, σέ ἀπομακρύνει ἀπό τόν Χριστό, ἀλλά σοῦ φαίνεται εὐχάριστη καί δέν θέλεις νά τήν ἀποχωριστεῖs

- **τό διαδίκτυο**, ὅπου σοῦ ἀρέσει ἀνεξέλεγκτα νά κυκλοφορεῖs στίς διάφορες ἰστοσελίδες, ἰκανοποιώντας τήν περιέργειά σου, ἀκόμη καί ὅταν εἶναι εἰs βάρος τῆs ἀγνότητάs σου

- **ἡ μουσική**, πού παραδέχεσαι ὅτι σέ ἔχει αἰχμαλωτίσει καί

ἄλλοτε σέ ρίχνει στή μελαγχολία, ἄλλοτε σέ ξεσηκώνει γιά ἄσχημα πράγματα, ἀλλά δέν ἀντέχεις δίχως αὐτήν

● **ἓνα ἄθλημα ἢ ἓνα χόμπυ**, ὅταν σοῦ στερεῖ τόν ἐκκλησιασμό σου καί τό κατηχητικό σου

● **ἡ τεμπελιά, τό ψέμα, ἡ ζήλια, ὀποιοδήποτε πάθος** δέν θέλεις νά τό κόψεις, παρότι ὁμολογεῖς ὅτι ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ πλούσιος νέος ὄλες τίς ἄλλες ἐντολές τίς φύλαγε ἀπό μικρό παιδί. Δέν πρόσεξε ἓνα μόνο πάθος, τή φιλαργυρία. Αὐτό ὅμως τό πάθος ἔγινε **ἡ κερκόπορτα τῆς ψυχῆς** του. Ἀπό 'κεῖ ὄρμησε μέσα του ὁ πονηρός καί τόν κατέκτησε, τόν αἰχμαλώτισε. Δέν μᾶς συμφέρει, παιδιά, νά ποῦμε: «Ἐνα μόνο θά κρατήσω πού δέν ἀρέσει στόν Χριστό, τί πειράζει;». Ἀπό αὐτό θά εἰσβάλει ὁ πονηρός γιά νά μᾶς λεηλατήσει.

Σκεφεῖτε νά ξεκινήσουμε γιά νά φτάσουμε στήν κορυφή ἐνός βουνοῦ, νά ἀκολουθοῦμε πιστά τίς πινακίδες πού μᾶς δείχνουν τόν δρόμο, ἀλλά σέ ἓνα σταυροδρόμι νά μή συμμορφωθοῦμε μέ ὅ,τι γράφει μιά πινακίδα, νά πᾶμε πρὸς τήν ἀντίθετη κατεύθυνση... Καταλαβαίνετε πόσο ἐπικίνδυνο εἶναι· θά βρεθοῦμε σέ ἀδιέξοδο, σέ γκρεμό ἢ χαράδρα. Ἔτσι συμβαίνει καί στήν πνευματική μας πορεία. Δέν μπορούμε ἄλλες ἐντολές νά τίς ἀκολουθοῦμε καί ἄλλες ὄχι, γιατί τότε δέν θά φτάσουμε στόν προορισμό μας.

Μπροστά μας, παιδιά, ὁ δρόμος πού ὀδηγεῖ στήν αἰώνια ζωή! Ἔφησαν σ' αὐτόν τά ἴχνη τους **οἱ Ἅγιοι**. Αὐτοί προπορεύτηκαν καί ἔφτασαν ἤδη στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ! Πῶς τά κατάφεραν; **Ἀγάπησαν τόν Χριστό μέ ὅλη τήν καρδιά τους καί ἀγωνίστηκαν νά τηρήσουν ὄλες τίς ἐντολές του**. Πῆραν μία ἀπόφαση: Τά λόγια τους, οἱ πράξεις τους, οἱ σκέψεις τους, ὅλη ἡ ζωή τους νά εἶναι ὅπως ἀρέσει στόν Χριστό!